

חפץ מרשות הרבים לרשות היחיד, הן **שתיים**, שתיים הן מן התורה, **שהן ארבע**, בצירוף שתי הוצאות מדרבנן.

וזאת, לגבי אדם העומד **בפנים**, בתוך הבית, שהוא רשות היחיד, והוא מוציא משם חפץ אל רשות הרבים, או מכניס אליו חפץ מרשות הרבים.

כלומר, יש ארבעה אופנים של איסור מלאכת "הוצאה" לגבי האדם העומד ברשות היחיד, שנים מהם אסורים מן התורה, (2) ושנים מדרבנן.

שני האופנים האסורים מן התורה לאדם העומד בפנים, הם:

א. אם עוקר את החפץ מרשות היחיד, ומעבירו לרשות הרבים, ומניחו שם.

ב. אם מושיט ידו לרשות הרבים ועוקר משם את החפץ, ומעבירו אליו, אל רשות היחיד, ומניחו שם.

ואילו שני האופנים האסורים מדרבנן, הם:

א. אם עוקר את החפץ מרשות היחיד ומעבירו לרשות הרבים, אך אינו מניחו שם.

ב. אם עוקר את החפץ מרשות היחיד, ואינו מוציאו לרשות הרבים, אלא נותנו אל תוך ידו המושטת של אדם העומד ברשות הרבים, והלה מוציאו לרשות הרבים, ומניחו שם. (3)

בשני האופנים הללו לא עשה מלאכה שלימה של הוצאה, כי רק עקר מרשות היחיד אך לא הניח ברשות הרבים, ולכן עבירת האיסור היא רק מדרבנן.

וממשיכה המשנה ואומרת שיש גם ארבעה אופנים של מלאכת הוצאה לאדם העומד בחוץ, ברשות היחיד:

יש **שתיים** מלאכות של העברה מרשות לרשות האסורות מן התורה, **שהן ארבע**, בצירוף שתי מלאכות מדרבנן, לגבי אדם העומד **בחוץ** [ברשות הרבים].

דהיינו, יש שני אופנים של הכנסה והוצאה מן התורה לגבי האדם העומד בחוץ, ברשות הרבים, כאשר עושה מלאכה שלימה של עקירה מרשות אחת, העברה לרשות אחרת, והנחה שם.

ועוד שני אופנים של הכנסה מרשות הרבים לרשות היחיד שאינו חייב עליהם חטאת, היות ולא עשה אלא עקירה בלבד, אלא

2. על עשיית שני האופנים האסורים מן התורה, שהם מלאכה גמורה של העברת חפץ מרשות לרשות, חייבים עונש סקילה, אם עשה במזיד ובהתראה, וקרנן חטאת אם עשה בשוגג. ואם עשה במזיד שלא בהתראה, חייב עליהן כרת, ככל מלאכות שבת.

3. נתבאר על פי רש"י. וראה בתוספות לקמן ג

א ד"ה פטורי, שתמהו על רש"י, שהרי עקירה בלא הוצאה אינה אלא טלטול בעלמא, ואין בה צד של חיוב חטאת כלל. ועוד הקשו כמה קושיות. וראה שיטות אחרות בזה בהערה 10. **והשפת אמת** מבאר למה לא תהא עקירה או הנחה בלבד אסורים מדאורייתא ככל "חצי שיעור" שאסור מן התורה, ובפרט העוקר, שבדיו לעשות גם הנחה, ושייך בו הטעם של "חזי